

1) Kolumna: „I kategoria” otrzymuje następujące brzmienie:

Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane	Stopień służbowy
Dyrektor meljoracji Polesia	V — IV
Dyrektor robót publicznych Dyrektor dróg wodnych Dyrektor urzędu budowy gmachów państwowych w m. st. Warszawie	V
Kierownik Oddziału	VI — V
Inspektor Radca budownictwa Radca administracyjny	VI
Referendarz	VIII — VII

2) Kolumna: „III kategoria” otrzymuje następujące brzmienie:

Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane	Stopień służbowy
Naczelnik kancelarii	IX — VIII
Adjunkt techniczny Adjunkt kancelaryjny Starszy rachmistrz	X — IX
Pomocnik techniczny Kancelista Rachmistrz	XII — XI

§ 2. W załączniku Nr. 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) wprowadza się następujące zmiany w dziale: „Władze, urzędy i instytucje podległe”:

1. W kolumnie: „I kategoria” skreśla się stanowiska: „Dyrektor Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych” i „Radca budownictwa”;
2. W kolumnie: „III kategoria; Stanowiska oraz tytuły do nich przywiązane, stopień służbowy” skreśla się: stanowisko: „Pomocnik techniczny”, oraz stanowisko: „Rysownik” i odpowiadające mu stopnie służbowe: „XI — X — IX”.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Świtalski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

605.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1929 r.

o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym.

Na podstawie art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska służbowe I kategorii w dziale Ministerstwa Spraw Zagranicznych winni złożyć przed dopuszczeniem do służby przygotowawczej, przewidzianej w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej egzamin wstępny, po odbyciu zaś służby przygotowawczej egzamin dyplomatyczno-konsularny.

Egzaminy składane będą przed komisją egzaminacyjną, którą powoła Minister Spraw Zagranicznych, a która funkcjonować będzie jedynie w Centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 2. Do egzaminu wstępnego dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom, określonym w art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem odbycia wyższych studjów prawniczych, ekonomicznych, filozoficznych, ekonomiczno-handlowych, lub społeczno-politycznych i zakończenia ich przepisaniem egzaminami w jednej ze szkół, które w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629) uznane zostały za zakłady naukowe wyższe.

§ 3. Celem egzaminu wstępnego jest zbadanie ogólnego poziomu wykształcenia i uzdolnienia kandydata. Egzamin wstępny składa się: z egzaminu z języka francuskiego, który ma stwierdzić całkowitą znajomość tego języka w mowie i piśmie, z wypracowania i colloquium na temat współczesnych zagadnień politycznych, ekonomicznych, społecznych lub naukowych.

§ 4. Kandydat, po zdaniu egzaminu wstępnego może być dopuszczony do służby przygotowawczej, którą odbywa w przeciągu co najmniej roku w Ministerstwie Spraw Zagranicznych przy uposażeniu X st. sł. Zakres i przebieg tej służby reguluje Minister Spraw Zagranicznych.

W razie ujemnego wyniku lub niedostatecznego przebiegu służby przygotowawczej Minister może przedłużyć służbę tylko o 1 rok; jeżeli zaś ponow-

nie ocena wyniku i przebiegu służby wypadnie ujemnie dla kandydata, należy go ze służby zwolnić.

Ocenę o wyniku i przebiegu służby przygotowawczej wydaje komisja kwalifikacyjna na podstawie opinii przełożonych kandydata.

§ 5. Po ukończeniu służby przygotowawczej z wynikiem zadowalającym, kandydat winien się poddać egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu przed komisją egzaminacyjną.

O dopuszczeniu do egzaminu decyduje komisja kwalifikacyjna.

W razie niepoddania się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu, kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorii.

§ 6. Celem egzaminu dyplomatyczno-konsularnego jest sprawdzenie umysłowego poziomu i uzdolnienia kandydata do służby na stanowiska I kategorii w dziale służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Egzamin składa się z następujących przedmiotów:

1) język angielski lub niemiecki, lub zamiast jednego z powyższych dwa inne języki obce poza językiem francuskim,

2) historia (nowożytna) dyplomacji,

3) geografia polityczna i gospodarcza,

4) ekonomika Polski i świata,

5) prawo międzynarodowe prywatne,

6) prawo międzynarodowe publiczne,

7) organizacja polskich władz i urzędów ze szczególnem uwzględnieniem prawa i praktyki konsularnej.

Egzamin z niektórych przedmiotów może być składany na piśmie według życzenia komisji egzaminacyjnej. Kandydat obowiązany jest do zdania w języku francuskim części egzaminu z prawa międzynarodowego publicznego i prywatnego, albo części egzaminu z historii dyplomacji; w innym języku obcym — jednego z przedmiotów ekonomicznych.

Kandydat może być zwolniony przez komisję egzaminacyjną z jednego lub z więcej przedmiotów egzaminu w razie, jeżeli ukończy dodatkowo (podług § 2) szkołę specjalną, krajową lub zagraniczną, której świadectwo stwierdza zdanie tych przedmiotów.

§ 7. Rezultat egzaminu dyplomatyczno-konsularnego określa się jako:

a) dobry z odznaczeniem,

b) dobry,

c) dostateczny,

d) niedostateczny.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja egzaminacyjna oznacza termin powtórnego egzaminu; termin ten jednakże nie może przekraczać roku.

W razie ujemnego rezultatu powtórnego egzaminu kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorii.

§ 8. Minister Spraw Zagranicznych wyda instrukcję dla komisji egzaminacyjnej wraz ze szczegółowym programem egzaminów.

§ 9. Urzędnicy mianowani do odwołania (pro wizoryczni) w razie zamiaru mianowania ich na sta-

łe mogą być przez Ministra Spraw Zagranicznych zwolnieni od egzaminu wstępnego i od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużyli co najmniej 1 rok w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, winni jednak poddać się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu.

Urzędnicy o których mowa w poprzednim ustępie, zajmujący stanowiska od VI st. s. wzwyż, oraz urzędnicy mianowani na stałe, którzy w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 190) obowiązani byli do złożenia egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, a egzaminu tego nie zdali, mogą być w wyjątkowych wypadkach zwolnieni od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

Przepisy powyższe stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych oraz do urzędników II kategorii w razie ich przejścia do kategorii I.

§ 10. Obowiązkowi składania egzaminów, przewidzianych niniejszem rozporządzeniem podlegają zasadniczo również osoby, przechodzące do służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych z innego działu Zarządu Państwowego i innego rodzaju służby państwowej.

Minister Spraw Zagranicznych władny jest zwolnić je — jeżeli chodzi o stanowiska od VI st. s. wzwyż — od egzaminu wstępnego. Rada Ministrów zaś może na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych zwolnić, w wyjątkowych wypadkach takie osoby również od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 190).

Prezes Rady Ministrów: *Switalski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

606.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 23 października 1929 r.

w sprawie kwalifikacyj zawodowych do nauczania religii wyznań ewangelicko-augsburskiego oraz ewangelicko-reformowanego (Konsystorz Warszawski) w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r., dotyczącej kwalifikacyj zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych, której tekst jednolity ogłoszony został w za-